

Rugăciunea pentru aproapele nostru

Prin rugăciune putem vorbi cu Dumnezeu, Părintele nostru ceresc, Care este gata să ne răspundă și să ne ajute. Omul când se roagă vorbește cu Dumnezeu, dar și Dumnezeu vorbește cu el. Este foarte importantă rugăciunea pentru alții, mai ales când oamenii sunt atât de bolnavi, încât nici nu mai pot să se deplaseze. Prin credință, omul îl recunoaște pe Iisus Hristos ca fiind Fiul veșnic al lui Dumnezeu și Dumnezeu adevărat, Care S-a pogorât din ceruri, S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Fecioara Maria și S-a făcut om din iubire pentru oameni și mântuirea lor. Prin rugăciune omul cere ajutorul lui Dumnezeu, ca să primească de la El eliberarea de patimi, curățirea de păcate, vindecarea de boli și izbăvirea din necazuri. Prin rugăciune, omul își deschide sufletul și întreaga ființă pentru conlucrarea cu harul lui Dumnezeu, până la unirea desăvârșită cu El. Se așează în fața lui Dumnezeu și vorbește cu El, intră în legătură personală cu Dumnezeu, aflat în el prin harul Său. În rugăciune se înfăptuiește legătura omului credincios cu Dumnezeu. Pentru omul care se află în stare de rugăciune, Dumnezeu nu mai este doar o temă de gândire, ci o realitate prezentă în fața lui. În momentele de rugăciune, creștinul nu este singur, chiar dacă nu e cu nimeni dintre oameni în legătură, ci vorbește cu Dumnezeu, este în dialog cu Dumnezeu. Nu numai el vorbește către Dumnezeu, ci și Dumnezeu vorbește către el, răspunzând cu făgăduințele și cu mângâierile Lui la cererile celui ce se roagă, la grijile și la durerile acestuia. Fiecare om care se apropie de Iisus Hristos, în stare de credință, smerenie și rugăciune, va fi ascultat de El, mai ales când acesta se roagă pentru cei care nu se mai pot ruga pentru ei înșiși. Un astfel de om milostiv și rugător, va simți bucuria pe care a primit-o în suflet sutașul credincios și smerit din Sfânta Evanghelie, atunci când Mântuitorul Iisus Hristos i-a zis: „*Du-te, fie ție după cum ai crezut!*” (Matei 8, 13). În rugăciunile care le facem unii pentru alții, nu ne unim numai cu Dumnezeu, ci și unii cu alții în Dumnezeu, iar puterea lui Dumnezeu circulă atunci în noi. Există situații în viața omului când el nu se mai poate ruga pentru sine însuși: fie că nu mai are luciditatea minții pentru a formula o rugăciune, fie că e copleșit de prea multă suferință. În astfel de situații, este o mare binecuvântare să ai pe cineva care să se roage pentru tine. În această privință, Biserica ne cere să ne rugăm nu numai pentru noi înșine, ci și pentru toți bolnavii, pentru toți cei suferinzi, pentru cei care știu să se roage și pentru cei ce nu știu să se roage, pentru cei care pot și pentru cei ce nu mai pot, pentru cei care pot să vină la Biserică, și pentru cei ce nu mai pot, ci zac în pat, fie în propria casă, fie în spital, fie în case de bătrâni. Biserica se roagă în toate slujbele ei pentru cei bolnavi. Trebuie să ne rugăm pentru aproapele nostru nu numai atunci când el se află într-o grea suferință sau în felurite necazuri, ci mai ales când acesta se află sub povara grea a patimilor și ispitelor și nu mai poate să se izbăvească singur.

Veșnicia satului românesc

Biserica și satul românesc au fost, prin rostul și rolul lor, tainicele noastre puteri, din secol în secol. La întâlnirea cu memoria istoriei, ne confruntăm cu acest adevăr care se întruchipează în ochii noștri din generație în generație. Un popor nu pierde când este obosit și își caută odihna la umbra vremii, ci când uită să se întoarcă la trecut, de unde își ia puterile și se reîncarcă. Satul și țăranul care a dat și numele țării au ținut, fără să ceară nimic în schimb, toată suferința neamului pe umărul lor, iar dacă el, țăranul, a murit pretutindeni, a făcut-o cu gândul ca fiul lui, copiii lui să mai poată auzi plugul gemând prin pământ, colinde pe sub cer și cântec peste ape. În veci nu-l putem despărți pe preot de țăran, pentru că acesta tot din coasta lui vine. Iscălitura lor, a preotului și a țăranului, nu o căutați pe pergamente și nici pe hârtie, căutați-o pe scoarța copacului, pe pământ, pe pereții bisericilor și ai muntelui. Hotarele satului țin până acolo unde se aude cântecul mierlei și până unde se aude ciocârlia care moare cântând. Satul este „copacul” din care au răsărit pădurea și rădăcina poporului român, care a murit din destul pentru icoana din perete și pentru grădina din spatele casei. Cea mai înaltă operă a unui popor este reprezentată de graiul lui, limba lui și trebuie să se știe pentru toți vecii că altarul limbii române este gura țăranului român și rămâne pentru veșnicie. Totdeauna, țăranul român a plâns în limba română și s-a bucurat la fel, iar când cânta el în limba română, stăteau și apele și se aplecau crestele munților cărora tot el le-a dat nume. Cel mai obosit de istorie este țăranul român pentru că totdeauna cei mari au trecut nepăsători pe lângă cel care nu a vrut să întindă mâna. Țăranul român este un monument care ne-a oferit veșnicia și pururea puterea proaspătă a neamului. Lui îi datorăm atât de mult și atât de multe! De aceea, respectăm acest diamant care nu a uitat să ne lase prin testament nescris nesfârșitul cântec al vieții și al morții. Cu buzele fripte de sete și de foame, cu muiera lângă el și copiii, nu a încetat niciodată să dea cu sapa până la leșin, el devenind nu numai o pagină de istorie, ci istoria întregă. Țăranul și satul sunt catedrale ale limbii române, catedrale care au fost prezente și în nașterea lui, și în cununia lui, și în moartea lui. Țăranul român este un monument al neamului și un crucificat al istoriei. A dat totul, dar nu a cerut nimic niciodată. Viața lui a fost o Liturghie a pământului, iar trecerea la Domnul și intrarea în cer, un refugiu. Nu a spus vreodată când a plecat că moare, ci că se duce să se odihnească și el puțin. Numai Dumnezeu l-a crezut totdeauna și i-a deschis larg porțile cerului. Două mii de ani nu a coborât de pe crucea pământului. Țăranul român nu poate fi trimis la marginea istoriei, căci numai el putea să ne lase un asemenea testament: „*Te iubesc până la moarte și de-acolo mai departe!*”. Țăranul român a făcut din plâns o artă și din suferință o academie. Respectul nostru pentru toate sacrificiile

Prietenia creștină este icoană a raiului. Creștinismul este cea mai mare și mai desăvârșită școală a prieteniei. Biserica nu este altceva decât un stadion de întrecere în iubire, având drept țel la capătul alergării, mântuirea. Aceasta pentru că Mântuitorul nostru Iisus Hristos, coborât prin dragostea Tatălui față de lume, socotește mântuirea ca un act sublim al prieteniei divine. Creștinismul are la baza lui actul ultim al celei mai sublime prietenii, adică moartea pentru prieteni. Modelul desăvârșit de prietenie și de iubire este Mântuitorul nostru Iisus Hristos care proclamă că adevărata prietenie cere o dragoste încununată de jertfă, căci spune: „*Dragoste mai mare decât aceea ca cineva să-și pună sufletul pentru prietenii săi, nimeni nu are. De veți face câte vă poruncesc, prietenii mei sunteți*”. (Ioan 15, 13-14). După învățătura creștină, Dumnezeu este iubire, adică prietenie, armonie și unitate între persoanele Sfintei Treimi. Viața intra-trinitară este realizarea desăvârșită a comuniunii în iubire, adică a prieteniei, și constituie modelul suprem pentru noi. Mântuitorul Iisus Hristos refacă prietenia dintre noi și Dumnezeu, stricată prin păcat. Prin Iisus Hristos, creștinii devin prieteni ai lui Dumnezeu și prieteni între ei, ca fii adoptivi ai aceluiși Dumnezeu. Însăși mântuirea este un act sublim al prieteniei divine, arătată față de noi de Fiul lui Dumnezeu, Care își dă viața pentru prieteni. Prietenia creștină se adresează tuturor oamenilor, dar în practică ea se manifestă prin legătura dintre doi sau mai mulți. Mântuitorul Însuși, care îi iubea pe toți Apostolii și întreaga lume cu o iubire egală, a arătat o afecțiune deosebită lui Lazăr, pe care l-a înviat din morți și lui Ioan care își rezema capul pe pieptul Lui la Cina cea de Taină. Prietenia a primit în creștinism o nouă fundamentare prin porunca iubirii aproapelui și a devenit un element constitutiv al învățăturii creștine. Încă de la începutul creștinismului, prietenia a fost realizată de creștini, care s-au unit într-o singură familie care este Biserica (Faptele Apostolilor 2, 41). Fiind uniți în credință și în dragoste, primii creștini au pus toate averile lor pentru ajutorul reciproc, încât ceea ce făceau era bine văzut de popor. Sfântul Ioan Gură de Aur spunea despre prietenie: „*Pentru ce ești singur? Pentru ce nu-ți faci mulți prieteni? Pentru ce nu te faci creatorul dragostei? Pentru ce mărginim dragostea noastră la unul sau la doi? Săracul cu prieteni este mai bogat decât bogații. Cât de mult ar crește puterea noastră, dacă am avea 1000 sau 2000 de prieteni*” (Sf. Ioan Gură de Aur, Cuvioasa Olimpiada, diaconița). Dacă prietenia nu este decât forma cea mai evoluată a iubirii sociale, totuși lipsa prieteniei înseamnă lipsa dragostei. Creștinismul este o religie a bucuriei, a sfințelor și marilor bucurii, pentru aceea „*alcătuirea unei grădini de bucurii alese și cultivarea ei este una din datoriile noastre omenești și creștinești*” (Sf. Ioan Gură de Aur). În creștinism, prietenia specială a doi câte doi s-a realizat între Apostoli, iar prin această unire ei s-au bucurat de darurile dumnezeiești. Taina iubirii este motivul cel mai mare care îi atrage și îi susține pe oameni în prietenie și care se susține ea însăși prin prietenie. Viața comună a prietenilor e o bucurie comună și o suferință comună, pentru că prietenul credincios socotește nefericirile prietenului drept nefericirile sale și le suportă împreună cu acela. Primirea în suflet a prietenului adună într-o unitate două râuri de viață, iar viața fiecăruia curge dintr-un centru comun.

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 17 iulie	18:00	Paraclisul Sfintei Icoane Portărița
Vineri 19 iulie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 20 iulie	07:00 - 11:00	Utenia și Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
	18:00	Vecernie
Duminică 21 iulie	07:00	Utenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie

Leul, ursul și vulpea

Un leu și un urs au prins în același timp un ied rătăcit, și s-au luptat cu înverșunare să pună stăpânire peste el. După ce s-au rănit unul pe celălalt, au slăbit puterile și au căzut la pământ, obosiți și epuizați. O vulpe care le dădea târcoale de ceva vreme, și-a dat seama că cei doi nu mai erau în stare să mai facă vreo mișcare, așa că s-a strecurat și a apucat în dinți iedul ce zăcea între ei, și a fugit nevătămată cât a putut de repede. Leul și ursul au văzut-o dar, fiind incapabili să se mai ridice pe picioare, au zis: „*Vai nouă, căci am luptat și ne-am stors puterile numai pentru a-i aduce folos vulpii*”. **MORALA:** Uneori, se întâmplă ca un om să facă toată treaba, iar un altul să îi culegă toate profiturile

Lucrătorul și privighetoarea

Într-o noapte înstelată de vară, un lucrător stătea întins pe iarbă, ascultând cu delectare cântecul unei privighetori. Atât de mult i-au plăcut acordurile auzite încât, în cea de-a doua noapte, a pus o capcană și a reușit să prindă măiastra pasare. „*Acum, că am pus mâna pe tine, îmi vei cânta mereu numai mie*”, a strigat el cu bucurie. „*Vai, dar privighetorile nu pot cânta nicidecum într-o colivie*”, i-a răspuns pasarea. „*Atunci te voi manca*”, a zis lucrătorul. „*Vreau să știu cât de gustoasă poate fi o friptura de privighetoare!*”. „*Te rog, nu mă omori*”, l-a implorat privighetoarea. „*Eliberează-mă și și-ți voi spune trei lucruri foarte importante*”. Lucrătorul i-a dat drumul, privighetoarea a zburat până pe ramura înaltă a unui copac din apropiere, și a grăit: „*1. Niciodată să nu te încrezi în promisiunile unui prizonier. 2. Păstrează cu mare grijă ceea ce ai în mâinile tale. 3. Să nu-ți pară niciodată rău pentru ceea ce ai pierdut pentru totdeauna*”. Acestea fiind spuse, pasarea cântătoare și-a luat zborul fără a se mai uita în urmă.

Regele leu

Toate animalele câmpiei și ale pădurii îl aleseseră drept rege pe leu. El nu era nici crud, nici tiranic, ci blând și înțelept, așa cum trebuia să fie orice rege. În timpul domniei sale, leul a făcut o proclamație regală pentru toți supușii săi, păsări și animale, proclamând o lege universală prin care lupul și mielul, pantera și iedul, tigru și cerbul, câinele și iepurele trebuiau să trăiască în pace și prietenie unii alături de ceilalți. Impresionat la culme, iepurele nu s-a putut abține să nu comenteze: „*Ah, de cât timp așteptam să apuc această fericită zi, când cel slab își va putea lua, cu îndrăzneală, locul de drept lângă cel puternic*”. Abia a apucat urecheatul să rostească aceste cuvinte, că a și trebuit să o ia la sănătoasa pentru a-și salva viața! **MORALA 1:** Este nevoie de mult mai mult decât o lege pentru ca un suveran să-și impună voința asupra supușilor săi. **MORALA 2:** Nu te încrede niciodată în cuvintele dulci ale cuiva ce abia așteaptă să profite de tine.